

PRZEWODNICZĄCY
Krajowej Rady Radiofonii
i Telewizji

DR.412.2.15.2021

Warszawa, dnia 12 lipca 2021 r.

ATM Rozrywka Sp. z o.o.
ul. Dwa Światy 1
Bielany Wrocławskie
55-040 poczta Kobierzyce

POSTANOWIENIE Nr DR - 113/2021 **w sprawie odmowy zawieszenia postępowania**

Na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 w zw. z art. 101, art. 123 i art. 140 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735), w związku z wnioskiem z dnia 14 maja 2021 r. (sygn. Nr DR.412.2.4.2021) spółki **ATM Rozrywka Sp. z o.o.** z siedzibą w Bielanych Wrocławskich oraz w wykonaniu uchwały Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji Nr 135/2021 z dnia 17 czerwca 2021 r.

postanawia się

odmówić zawieszenia postępowania o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej wydaniem decyzji Przewodniczącego KRRiT Nr 811/2021-T z dnia 25 marca 2021 r. o udzieleniu Michałowi Winnickiemu zamieszkałemu w Szczecinie koncesji na rozpowszechnianie w sposób cyfrowy rozsiewczy naziemny w multipleksie pierwszym programu telewizyjnego pod nazwą „SILVER TV” oraz odmowie udzielenia koncesji pozostałym stronom postępowania, prowadzonego wobec wniosków: z dnia 12 kwietnia 2021 r. spółki Telewizja Polsat Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie oraz z dnia 15 kwietnia 2021 r., uzupełnionego pismem z dnia 14 maja 2021 r., spółki ATM Rozrywka Sp. z o.o. z siedzibą w Bielanych Wrocławskich.

U z a s a d n i e n i e

Michał Winnicki zamieszkały w Szczecinie, prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Michał Winnicki Entertainment, uzyskał w dniu 25 marca 2021 r. koncesję Nr 811/2021-T na rozpowszechnianie w sposób cyfrowy rozsiewczy naziemny w multipleksie pierwszym programu telewizyjnego pod nazwą „SILVER TV” (wniosek Nr DR.4110.42.2020). Jednocześnie zgodnie z ww. decyzją

Przewodniczący KRRiT odmówił udzielenia koncesji następującym spółkom: Green Content Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (wniosek Nr DR.4110.43.2020); RED CARPET MEDIA GROUP S.A. z siedzibą w Warszawie (wniosek Nr DR.4110.44.2020); Wirtualna Polska Media S.A. z siedzibą w Warszawie (wniosek Nr DR.4110.45.2020); ATM Rozrywka Sp. z o.o. z siedzibą w Bielanach Wrocławskich (wniosek Nr DR.4110.46.2020); MWE Teleport Sp. z o.o. z siedzibą w Szczecinie (wniosek Nr DR.4110.47.2020); MWE Broadcast Sp. z o.o. z siedzibą w Szczecinie (wniosek Nr DR.4110.48.2020) oraz Telewizja Polsat Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (wniosek Nr DR.4110.50.2020).

W piśmie z dnia 12 kwietnia 2021 r. spółka Telewizja Polsat Sp. z o.o. wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej wydaniem decyzji Przewodniczącego KRRiT Nr 811/2021-T z dnia 25 marca 2021 r. Następnie wnioskiem z dnia 15 kwietnia 2021 r., uzupełnionym pismem z dnia 14 maja 2021 r. spółka ATM Rozrywka Sp. z o.o. zwróciła się o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej wydaniem decyzji Przewodniczącego KRRiT Nr 811/2021-T z dnia 25 marca 2021 r. Wnioski zostały podpisane zgodnie z zasadami reprezentacji oraz złożone z zachowaniem terminu określonego w art. 129 § 2 k.p.a.

Spółka ATM Rozrywka Sp. z o.o. wystąpiła o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji i przyznanie jej koncesji na rozpowszechnianie w sposób cyfrowy rozsiewczy naziemny w multipleksie pierwszym programu telewizyjnego. W piśmie z dnia 14 maja 2021 r. Wnioskodawca podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie i zwrócił się o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz o „zawieszenie niniejszego postępowania, na zasadzie art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. do czasu ostatecznego i prawomocnego zakończenia się postępowania w sprawie udzielenia ATM Grupa S.A. koncesji na kolejny okres po wygaśnięciu koncesji Nr 468/2011-T z dnia 25 lutego 2011 r., które pozostaje w toku i dotyczy tego samego miejsca na multipleksie pierwszym.” Jednocześnie Wnioskodawca uzupełnił uzasadnienie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 15 kwietnia 2021 r. Pismo z dnia 14 maja 2021 r. zostało podpisane przez pełnomocnika upoważnionego do reprezentowania spółki ATM Rozrywka Sp. z o.o. W uzasadnieniu Wnioskodawca wskazał także, że „na skutek skarg ATM Grupa, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w sprawie o sygnaturze VI SA/Wa 120/21 uchylił zaskarżone przez ATM Grupa postanowienie Organu (dotyczące odmowy przywrócenia terminu do złożenia wniosku o przedłużenie poprzedniej koncesji), zaś w sprawie o sygnaturze VI SA/ Wa 681/21 uchylił zaskarżoną przez ATM Grupa decyzję Organu (dotyczącą umorzenia postępowania w przedmiocie przedłużenia ATM Grupa dotychczasowej koncesji).”

W tym miejscu należy przypomnieć, że dnia 30 marca 2020 r. do Biura KRRiT wpłynęło pismo spółki ATM Grupa S.A. z dnia 26 marca 2020 r., w którym wskazano: „w nawiązaniu do wniosku z dnia 13.01.2020 r., niniejszym modyfikujemy nasz wniosek, aby opłata za przedłużoną koncesję była płatna

w równych rocznych ratach płatnych w kolejnych latach obowiązywania koncesji.” W wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego stwierdzono jednak, że wniosek o udzielenie koncesji na kolejny okres w zakresie decyzji Przewodniczącego KRRiT Nr 468/2011-T z dnia 25 lutego 2011 r., na mocy której Przewodniczący KRRiT udzielił spółce ATM Grupa S.A. z siedzibą w Bielanach Wrocławskich koncesji na rozpowszechnianie programu telewizyjnego pod nazwą „ATM ROZRYWKA TV” nie został skutecznie doręczony tut. Organowi.

Ww. stanowisko Organu było kwestionowane przez spółkę ATM Grupa S.A. W związku z wnioskiem tej Spółki pismem z dnia 15 września 2020 r. o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o udzielenie koncesji na kolejny okres w ww. zakresie, Przewodniczący KRRiT postanowieniem Nr DR-191/2020 z dnia 30 października 2020 r. odmówił wszczęcia postępowania w sprawie przywrócenia terminu na podstawie ww. wniosku. W związku ze złożeniem wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 6 listopada 2020 r. postanowieniem Nr DR-197/2020 z dnia 30 listopada 2020 r. Przewodniczący KRRiT utrzymał ww. postanowienie mocy. WSA w Warszawie wydał wyrok z dnia 20 kwietnia 2021 r., sygn. akt VI SA/Wa 120/21, którym uchylił ww. postanowienia (wyrok nieprawomocny).

Z kolei decyzją Nr DR-214/2020 z dnia 21 grudnia 2020 r. Przewodniczący KRRiT umorzył postępowanie wszczęte w związku z pismem spółki ATM Grupa S.A. z siedzibą w Bielanach Wrocławskich z dnia 26 marca 2020 r. w sprawie modyfikacji wniosku z dnia 13 stycznia 2020 r. o udzielenie koncesji na kolejny okres, po wygaśnięciu koncesji Nr 468/2011-T z dnia 25 lutego 2011 r. WSA w Warszawie wydał wyrok z dnia 6 maja 2021 r., sygn. akt VI SA/Wa 681/21, którym uchylił ww. decyzję (wyrok nieprawomocny).

Wskazać należy, że na mocy art. 35a ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji nadawca może złożyć wniosek o udzielenie koncesji na kolejny okres, nie później niż 12 miesięcy przed wygaśnięciem posiadanej koncesji. Termin złożenia wniosku o udzielenie koncesji na kolejny okres w przedmiotowym wypadku upływał dnia 24 lutego 2020 r. Zgodnie z § 21 rozporządzenia KRRiT z dnia 4 stycznia 2007 r. w sprawie zawartości wniosku o udzielenie koncesji oraz szczegółowego trybu postępowania w sprawach udzielania i cofania koncesji na rozpowszechnianie i rozprowadzanie programów radiofonicznych i telewizyjnych (Dz.U. Nr 5, poz. 41 ze zm.) w przypadku bezskutecznego upływu terminu, o którym mowa w art. 35a ust. 1 ustawy, do złożenia wniosku o udzielenie koncesji na rozpowszechnianie programów radiofonicznych lub telewizyjnych drogą rozsiewczą naziemną na kolejny okres, Przewodniczący KRRiT niezwłocznie ogłasza możliwość uzyskania koncesji w zakresie objętym koncesją, która wygasa.

W związku z powyższym dnia 10 listopada 2020 r. w Monitorze Polskim ogłoszone zostało Ogłoszenie Przewodniczącego KRRiT z dnia 28 października 2020 r. (M.P. poz. 1028) o możliwości uzyskania koncesji na rozpowszechnianie programu

telewizyjnego. Ogłoszenie stanowiło podstawę do składania wniosków o udzielenie jednej koncesji, na okres 10 lat, na rozpowszechnianie w sposób cyfrowy rozszereżony naziemny w multipleksie pierwszym programu telewizyjnego o charakterze uniwersalnym bądź wyspecjalizowanym. Termin do składania wniosków upłynął z dniem 28 grudnia 2020 r. a lista wnioskodawców uczestniczących w postępowaniu została opublikowana w dniu 4 stycznia 2021 r. KRRiT w dniu 25 lutego 2021 r. podjęła uchwałę Nr 36/2021, w której upoważniła Przewodniczącą KRRiT do udzielenia koncesji Michałowi Winnickiemu zamieszkałemu w Szczecinie na rozpowszechnianie w sposób cyfrowy rozszereżony naziemny w multipleksie pierwszym programu telewizyjnego „SILVER TV” wraz z odmową jej udzielenia pozostałym stronom. Na podstawie ww. uchwały Przewodniczący KRRiT wydał w dniu 25 marca 2021 r. koncesję Nr 811/2021-T.

We wniosku o zawieszenie postępowania o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej wydaniem koncesji Nr 811/2021-T spółka ATM Rozrywka Sp. z o.o. odwołała się wyraźnie do art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a., zgodnie z którym organ administracji publicznej zawiesza postępowanie, gdy rozpatrzenie sprawy i wydanie decyzji zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd. W orzecznictwie przedstawiono stanowisko, zgodnie z którym „Skoro we wniosku strona zwróciła się o zawieszenie postępowania nadzorczego do czasu zakończenia postępowania w sprawie przed sądem cywilnym z powództwa wnioskodawcy przeciwko drugiej stronie postępowania administracyjnego, bowiem zdaniem strony wynik tej sprawy będzie miał wpływ na wynik postępowania administracyjnego, to wniosek ten należało rozpatrzyć w oparciu o art. 97 § 1 pkt 4 KPA.” (zob. wyrok WSA w Warszawie z dnia 11 marca 2005 r. sygn. akt I SA/Wa 33/04; podobnie: wyrok WSA w Krakowie z dnia 28 czerwca 2010 r., sygn. akt II SA/Kr 497/10). WSA w Krakowie w ww. wyroku wskazał jednocześnie, że „Nawet w sytuacji gdy organ uznał, że zawieszenie postępowania „z urzędu” wyklucza możliwość złożenia przez stronę wniosku o zawieszenie postępowania z przyczyn, o których mowa w przepisie art. 97 KPA, to mógł potraktować pismo z dnia 18.11.2009 r. jako zawiadomienie (informację) o istnieniu przesłanek do zawieszenia postępowania na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 KPA. Celem złożenia pisma z dnia 18.11.2009 r. było bowiem doprowadzenie do rozważenia przez organ zawieszenia postępowania ze względów w nim wskazanych, a nie kwestia wydania postanowienia „na wniosek” czy „z urzędu”. Konieczne było ustosunkowanie się do wniosku A.S., ale nie w trybie art 98 KPA, na który nie tylko skarżący się nie powołał, ale który, ze względów przesłanek jego zastosowania, nie mógł mieć w niniejszej sprawie zastosowania.”

Analogicznie, przedmiotowy wniosek spółki ATM Rozrywka Sp. z o.o. o zawieszenie postępowania powinien podlegać rozpoznaniu w oparciu o art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a.

Zgodnie z art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. organ administracji publicznej zawiesza postępowanie, gdy rozpatrzenie sprawy i wydanie decyzji zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd.

Pojęcie „zagadnienia wstępnego” nie zostało zdefiniowane w k.p.a. Przyjmuje się, że „Zgodne jest stanowisko doktryny i orzecznictwa, że przepis ten nie może być interpretowany rozszerzająco z tej przyczyny, iż postępowanie administracyjne jako ciąg ustawowo uregulowanych czynności procesowych zmierza do rozpatrzenia i załatwienia sprawy administracyjnej, w określonych przepisami terminach.” (zob. wyrok NSA z dnia 13 listopada 2019 r. sygn. akt II GSK 2958/1).

W powyższym kontekście należy przytoczyć następujące orzeczenia NSA:

- „Należy podkreślić, że zawieszając postępowanie na podstawie ww. przepisu organ nie może kierować się przewidywaniami co do wyniku postępowania, jak to czyni skarżący kasacyjnie lecz tym, czy w świetle posiadanych materiałów dowodowych i obowiązującego prawa jest możliwe rozpoznanie sprawy. Od rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego powinno bowiem zależeć rozpoznanie sprawy w ogóle, a nie wydanie mniej lub bardziej pozytywnej bądź negatywnej dla wnioskodawcy decyzji. Organ musi tym samym wykazać bezpośredni związek przyczynowy pomiędzy rozstrzygnięciem sprawy administracyjnej a zagadnieniem wstępnym (por. wyrok NSA z dnia 12 kwietnia 2013 r., sygn. akt I OSK 2108/11, wyrok NSA z dnia 20 grudnia 2012 r., sygn. akt II OSK 1570/11).” (zob. wyrok NSA z dnia 11 stycznia 2017 r., sygn. akt II OSK 803/16);

- „Od załatwienia kwestii stanowiącej zagadnienie wstępne musi zależeć zarówno treść przyszłego rozstrzygnięcia administracyjnego, jak i możliwość kontynuowania postępowania jurysdykcyjnego. Rozstrzygnięcie zagadnienia wstępnego stanowi konieczną przesłankę dla wiążącego wyznaczenia konsekwencji normy prawnej w postępowaniu administracyjnym. Wystąpienie zagadnienia wstępnego i brak jego rozstrzygnięcia wyklucza zarówno pozytywne, jak i negatywne dla strony merytoryczne zakończenie postępowania administracyjnego. Samo stwierdzenie, że wynik innego postępowania może mieć, a nawet niewątpliwie będzie miał wpływ na losy sprawy administracyjnej, nie daje jeszcze podstaw do zawieszenia postępowania, jeżeli w chwili orzekania możliwe jest rozpatrzenie sprawy przez organ administracyjny i wydanie decyzji. Na interpretację zagadnienia wstępnego jako przesłanki zawieszenia postępowania administracyjnego nie mają, co do zasady, wpływu względy natury celowościowej ani ekonomiki postępowania.” (zob. wyrok NSA z dnia 11 października 2016 r. sygn. akt II OSK 1067/15);

- „Gdy w sprawie wyłania się zagadnienie, które wykazuje jedynie pośredni związek z rozpatrzeniem sprawy i wydaniem decyzji, nie ma ono charakteru zagadnienia wstępnego w rozumieniu art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. Mogą wiązać się z nim określone skutki, ale powstanie takiego zagadnienia nie rodzi obowiązku zawieszenia postępowania administracyjnego.” (zob. wyrok NSA z dnia

19 października 2017 r. sygn. akt I OSK 419/17);

- „Zależność, o której mowa w art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a., musi się wyrażać w istnieniu bezpośredniego związku przyczynowego polegającego na tym, że rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej jest uzależnione bezwzględnie od uprzedniego rozstrzygnięcia przez inny organ lub sąd, istotnej dla sprawy okoliczności prawnej stanowiącej przesłankę wydania decyzji. Sytuacja taka zachodzi wówczas, gdy organ nie dysponuje takim elementem postępowania, który jest niezbędny do wydania decyzji. Tak więc zagadnieniem wstępnym jest tylko taka kwestia, która uniemożliwia wydanie rozstrzygnięcia w danej sprawie.” (zob. wyrok NSA z dnia 29 listopada 2019 r., sygn. akt: I OSK 2516/19);

- „Rozumienie pojęcia zagadnienia wstępnego, o którym stanowi w art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a., nie uzasadnia stanowiska strony skarżącej, że jest nim wynik równolegle prowadzonego postępowania w sprawie unieważnienia aukcji. Postępowanie w sprawie rezerwacji częstotliwości oraz wynik tego postępowania nie były uzależnione od rezultatu postępowania zmierzającego do wzruszenia wyników aukcji (...), a więc nie były kwestią prejudycjalną w rozumieniu art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a., a tym samym nie stanowiły przeszkody do wydania zaskarżonej decyzji.” (zob. wyrok NSA z dnia 8 października 2019 r., sygn. akt II GSK 2480/17; zob. również wyrok NSA z dnia 5 grudnia 2019 r. sygn. akt II GSK 2401/17; wyrok NSA z dnia 5 marca 2019 r. sygn. akt II GSK 5487/16).

W świetle przywołanego orzecznictwa należy wskazać, iż Organ dysponuje w postępowaniu prowadzonym na podstawie Ogłoszenia Przewodniczącego KRRiT z dnia 28 października 2020 r. (M.P. poz. 1028) elementem stosunku prawnego, za jaki uznać można wolne miejsce na multipleksie pierwszym, gdyż w ramach przeprowadzonych już postępowań stwierdził, że wniosek o udzielenie koncesji na kolejny okres nie został złożony przez spółkę ATM Grupa S.A., „dysponującą” tym miejscem na mocy dotychczasowej koncesji. Ponieważ Organ uznał, że koncesja wygasła to powstała możliwość udzielenia koncesji w zakresie objętym ww. koncesją, w trybie przewidzianym przepisami ustawy o radiofonii i telewizji. Nie można więc mówić o bezpośrednim związku między postępowaniem o udzielenie koncesji a toczącymi się przed sądami administracyjnymi postępowaniami dotyczącymi zaskarżonych postanowień i decyzji, o których mowa wyżej.

Z zachowaniem powyższej argumentacji należy także stwierdzić, że wątpliwości co do tego, czy możemy w tym wypadku mówić o przesłance z art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. może nasuwać także stanowisko doktryny i orzecznictwa odnośnie pozostałych cząstkowych przesłanek zastosowania tego przepisu.

Na obecnym etapie mamy bowiem do czynienia z sytuacją, w której postanowienie Przewodniczącego KRRiT Nr DR-197/2020 utrzymujące w mocy postanowienie Nr DR-191/2020 o odmowie wszczęcia postępowania z wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o udzielenie koncesji na kolejny okres oraz decyzja

Nr DR-214/2020 umarzająca postępowanie toczące się w związku z wnioskiem modyfikującym wniosek o udzielenie koncesji na kolejny okres zostały nieprawomocnie uchylone przez WSA w Warszawie. W toku postępowań, w których wydano uchylone nieprawomocnie akty administracyjne, przesądzono niejako, że wniosek o udzielenie koncesji na kolejny okres nie został złożony i nie będzie już mógł zostać złożony. W doktrynie i orzecznictwie wskazuje się, że „Samo wszczęcie postępowania sądowego, mającego na celu ocenę zgodności z prawem decyzji ostatecznej, która rozstrzygnęła zagadnienie wstępne ważne w innym postępowaniu administracyjnym, nie może być podstawą do zastosowania art. 97 § 1 pkt 4 KPA w tym postępowaniu (wyr. NSA w Warszawie z 13.10.2000 r., IV SA 1670/98, ONSA 2001, Nr 4, poz. 189; wyr. WSA w Warszawie z 26.6.2006 r., VI SA/Wa 2472/05, Legalis; wyr. WSA w Warszawie z 21.9.2006 r., III SA/Wa 3108/05, Legalis; wyr. WSA w Olsztynie z 22.11.2007 r., II SA/OI 918/07, Legalis; wyr. WSA w Gliwicach z 20.11.2008 r., II GSK 507/08, Legalis; wyr. WSA w Gliwicach z 22.7.2009 r., II SA/GI 302/09, Legalis; wyr. WSA w Warszawie z 3.9.2010 r., IV SA/Wa 1060/09, Legalis; wyr. WSA w Gdańsku z 5.1.2011 r., II SA/Gd 619/10, Legalis; wyr. WSA w Gliwicach z 30.1.2013 r., II SA/GI 1212/12, Legalis; wyr. WSA z 27.3.2018 r., I SA/Wa 933/17, Legalis). Potwierdza to NSA w wyr. z 11.2.2009 r. (II GSK 771/08, Legalis), uznając, że nie stanowi rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego wydanie orzeczenia przez sąd administracyjny na skutek skargi wniesionej na ostateczne postanowienie organu administracji publicznej mające charakter prejudycjalny.” (zob. R. Hauser, M. Wierzbowski (red), Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Wyd. 6, Warszawa 2020, podobnie: wyrok NSA z dnia 15 września 2010 r., sygn. akt II OSK 1423/09; wyrok WSA w Opolu z dnia 19 kwietnia 2016 r., sygn. akt II SA/Op 477/15; wyrok WSA w Gliwicach z dnia 23 stycznia 2012 r., sygn. akt IV SA/GI 399/11; wyrok NSA z dnia 24 listopada 2011 r., sygn. akt II OSK 1655/10; wyrok WSA w Warszawie z dnia 27 marca 2018 r., sygn. akt I SA/Wa 933/17).

Po drugie na uwadze mieć należy, że „Niejasne jest stanowisko judykatury w kwestii tego, czy „innym organem” w rozumieniu komentowanego przepisu może być także ten sam organ.” (zob. N. Szczęch [w:] Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz do art. 61-126. Tom 11. red. M. Karpiuk, P. Krzykowski, A. Skóra, Olsztyn 2020, art. 97). Przykładowo NSA wskazywał, że „Pojęcie "innego organu" z art. 97 § 1 pkt 4 KPA nie zawsze oznaczać musi inny organ w strukturze administracji publicznej, ale także może nim być ten sam organ, jeśli w myśl przepisów właściwy jest do rozstrzygnięcia odrębnej sprawy. Rozumienie przepisu art. 97 § 1 pkt 4 KPA nie może ograniczać się do literalnego brzmienia i językowego znaczenia tekstu prawnego. Podkreślić należy znaczenie funkcjonalnego podejścia do wykładni przywołanego przepisu. Dopiero wówczas rezultat procesu wykładni będzie korespondował z intencją ustawodawcy. Mieć

bowiem na względzie należy stopień złożoności, przenikanie się kompetencji organów administracji, jako organów właściwych do rozstrzygania, w ramach powierzanych im kompetencji przedmiotowo odrębnych od siebie spraw administracyjnych, co może następować w różnych trybach i w oparciu o różne podstawy prawne.” (zob. wyrok NSA z dnia 9 czerwca 2016 r., sygn. akt I OSK 2508/15). NSA wskazywał również, że „Nie może też budzić wątpliwości, że gramatyczna wykładnia przepisu art. 97 § 1 pkt 4 KPA wskazuje na konieczność rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd. W tej kwestii Naczelny Sąd Administracyjny stwierdza, że w doktrynie i w przeważającej części orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego przeważa stanowisko, iż "(...) z zakresu pojęcia zagadnienia wstępnego należy wyłączyć te sytuacje, gdy do rozstrzygnięcia kwestii wynikłej w toku postępowania jest właściwy ten sam organ" (B. Adamiak, op. cit., str. 521 oraz wyrok NSA z dnia 14 listopada 2017 r. o sygn. akt I OSK 68/16, wyrok NSA z dnia 28 września 2010 r. o sygn. akt II GSK 820/09, wyrok NSA z dnia 9 listopada 2011 r. o sygn. akt II GSK 1147/10). Trudno wszakże nie dostrzec przewidzianych obowiązującymi przepisami i coraz liczniej występujących sytuacji, w których kompetencje tego samego organu są tak ukształtowane, że staje się on właściwy do rozstrzygania spraw w całkowicie różnych postępowaniach i na podstawie całkowicie odmiennych przepisów, stwarzających potencjalną możliwość uzależnienia załatwienia sprawy w jednym z tych postępowania od rozstrzygnięcia kwestii prawnej w postępowaniu prowadzonym w innym trybie. Dynamicznie zmieniające się prawo administracyjne wymusza w określonych prawem sytuacjach przyjęcie innego, niżli tylko gramatyczny, modelu wykładni w kierunku wykładni funkcjonalnej, nieniweczącej celu instytucji zawieszenia postępowania jakim jest uprzednie, niezbędne rozstrzygnięcie wynikłej w toku postępowania kwestii prawnej bez szkody dla biegu i ciągłości tego postępowania. Nie przecząc zatem jednoznacznej treści przepisu art. 97 § 1 pkt 4 KPA, kształtującej obowiązek zawieszenia postępowania administracyjnego z powodu konieczności rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny, niż prowadzący postępowanie administracyjne organ, za zgodne z prawem uznać należy wykorzystanie tej instytucji procesowej przez organ, który załatwiając indywidualną sprawę administracyjną – z racji przyznanych kompetencji – władny jest równocześnie rozstrzygnąć niezbędną wątpliwą kwestię prawną (podobnie: wyrok NSA z dnia 9 czerwca 2016 r. o sygn. akt I OSK 2508/15, publ. ONSAiWSA z 2017 nr 6, poz. 109 i powołane przez WSA: wyrok NSA z dnia 26 lutego 2014 r. o sygn. akt II GSK 951/12, wyrok NSA z dnia 18 maja 2011 r. o sygn. akt II GSK 552/10). W każdym jednak przypadku organ zobowiązany jest badać czy powstały w toku postępowania administracyjnego problem prawny uniemożliwia załatwienie sprawy bez jego odrębnego rozstrzygnięcia.” (zob. wyrok NSA z dnia 22 lutego 2019 r., sygn. akt II GSK 5456/16). Z kolei w wyroku WSA w Warszawie z dnia 25 stycznia 2012 r., sygn. akt IV SA/Wa 1864/11, przeczytać możemy: „Przyczyną zawieszenia postępowania

administracyjnego na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 KPA może być tylko taka okoliczność, od której zależy rozstrzygnięcie sprawy, lecz ocena tej okoliczności nie należy do właściwości organu mającego wydać rozstrzygnięcie, a do innego organu lub sądu. Przyczyną zawieszenia postępowania nie może być więc okoliczność, którą organ prowadzący postępowanie może ocenić we własnym zakresie, nawet gdy okoliczność ta może być przedmiotem oceny dokonywanej także przez inne organy lub sądy w odrębnych postępowaniach.”

Należy wskazać, że na gruncie obowiązujących przepisów brak jest odrębnego postępowania, w którym jakiś organ stwierdzałby, czy określona częstotliwość czy też miejsce na multipleksie są wolne. Co więcej, w obowiązujących przepisach wprost nie wskazuje się nawet, że jest to warunkiem udzielenia koncesji. Jest to jednak jak się wydaje logiczny wniosek wynikający z obowiązujących przepisów, okoliczność warunkująca faktyczną możliwość realizacji przyznanego uprawnienia. Do problemu tego odnosi się pośrednio jedynie wskazywany § 21 rozporządzenia KRRiT z dnia 4 stycznia 2007 r. Jednocześnie jest to okoliczność, którą na gruncie obowiązujących przepisów niejako przesądza Przewodniczący KRRiT przy udziale Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w toku postępowań o udzielenie koncesji. „Zwolnienie” miejsca na multipleksie wynika w tym przypadku z braku złożenia wniosku o udzielenie koncesji na kolejny okres, która to okoliczność jest kwestionowana przez spółkę ATM Grupa S.A. w ramach wskazywanych wyżej postępowań. Stąd też wątpliwości może budzić to, czy może być tu mowa o odrębnym organie w rozumieniu przywołanego orzecznictwa.

Z powyższych wymienionych względów w ocenie Organu nie zachodzą okoliczności uzasadniające zawieszenie przedmiotowego postępowania z wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy koncesji Nr 811/2021-T na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a.

Jak wskazuje się w doktrynie: „z treści przepisu art. 97 § 1 pkt 1-4 KPA wynika, że zawieszenie z przyczyn wskazanych tym przepisem jest obligatoryjne i nie wymaga wniosku. W przypadku jeżeli organ otrzyma od osoby trzeciej, niebędącej stroną postępowania, informację o istnieniu np. zagadnienia wstępnego w rozpatrywanej sprawie, zobowiązany jest do dokonania oceny tej informacji przez pryzmat jej relacji z prowadzoną sprawą (wyr. WSA w Warszawie z 15.3.2007 r., VI SA/WA 2208/06, Legalis). W razie ustalenia, że wystąpiła któraś z przesłanek zawieszenia, organ zobowiązany jest wydać postanowienie o zawieszeniu postępowania, zaś w razie uznania, że żadna z nich nie zaistniała, powinien wydać postanowienie o odmowie zawieszenia.” (Hauser R., Wierzbowski M., Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, 2015, Legalis). „Organ powinien również rozpoznać wniosek strony o zawieszenie postępowania w formie postanowienia o zawieszeniu lub odmowie zawieszenia postępowania w sytuacji, gdy w swoim wniosku o zawieszenie postępowania strona jako podstawę zawieszenia wskazuje przesłanki obligatoryjnego zawieszenia z art. 97 § 1 KPA (wyr. WSA w Krakowie

z 9.12.2010 r., III SA/Kr 983/09, Legalis)” (zob. M. Wierzbowski, A. Wiktorowska, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Legalis, 2019). „Na postanowienie o odmowie zawieszenia postępowania nie przysługuje zażalenie, co w sytuacji jego wniesienia uzasadnia stwierdzenie jego niedopuszczalności (zob. wyrok NSA z dnia 27 lipca 2020 r., sygn. akt II GSK 3420/17; podobnie: wyrok WSA w Warszawie z dnia 4 września 2019 r., sygn. akt VIII SA/Wa 322/19; wyrok WSA w Gdańsku z dnia 23 maja 2019 r., sygn. akt III SA/Gd 196/19; wyrok WSA w Warszawie z dnia 7 marca 2019 r., sygn. akt VIII SA/Wa 735/18; wyrok NSA z dnia 6 marca 2019 r., sygn. akt II OSK 987/17; wyrok NSA z dnia 26 stycznia 2018 r., sygn. akt II GSK 2865/17; wyrok NSA z dnia 9 stycznia 2018 r., sygn. akt II OSK 946/17; wyrok WSA w Warszawie z dnia 28 listopada 2017 r., sygn. akt VII SA/Wa 312/17).

Wobec tego należało postanowić jak na wstępie.

Na podstawie art. 141 § 1 k.p.a. w związku z treścią art. 101 § 3 k.p.a. na niniejsze postanowienie nie przysługuje zażalenie. Postanowienie, na które nie służy zażalenie, zgodnie z art. 142 k.p.a., strona może zaskarżyć tylko w odwołaniu od decyzji.

Witold Kołodziejcki

Dokument podpisany elektronicznie

Otrzymują:

1. Radca prawny Aleksandra Auleytner - pełnomocnik ATM Rozrywka Sp. z o.o., Kancelaria prawnicza Domański Zakrzewski Palinka Sp.k. Rondo ONZ 1, XXI p. 00-124 Warszawa;
2. Telewizja Polsat Sp. z o.o., ul. Ostrobramska 77, 04-175 Warszawa;
3. Michał Winnicki, ul. T. Firlika 31/LB-1, 71-637 Szczecin;
4. Radca prawny Barbara Załęcka - pełnomocnik Green Content Sp. z o.o., ul. Wiertnicza 166, 02-952 Warszawa;
5. Adwokat Maciej Marczak - pełnomocnik Red Carpet Media Group S.A., Kancelaria Adwokacka, ul. Rydygiera 8, 01-793 Warszawa;
6. Radca prawny Kamila Zalewska - pełnomocnik Wirtualna Polska Media S.A., ul. Żwirki i Wigury 16, 02-092 Warszawa;
7. MWE Teleport Sp. z o.o., ul. T. Firlika 31/LB-1, 71-637 Szczecin;
8. MWE Broadcast Sp. z o.o., ul. T. Firlika 31/LB-1, 71-637 Szczecin;
9. a/a.